

Glen Cook
TAMSA TAI JI, ANTRA KNYGA
Fantastinis romanas

JUODOJI GVARDIJA KAUNASI!

"Ten yra spalvų. Yra ir tam tikros gyvybės. Yra šviesos. Be šviesos negali būti tamsos. Yra ir mirtis. Šimtų varnų išaižos supa pasvirusį sostą. Mirtis visada suras būdą. Tamsa visada ras kelią įsismelkti vidun. Tamsa visada užslenka. Būtybė sėdi soste plačiai atmerktomis akimis, akla. Akys - tik baltymai, be vyzdžių. Ne visai išvirusių kiaušinių baltumo tuščios akys. Ir vis tiek atrodo, kad būtybė mato. O suvokia - tikrai. Skausmo perkreiptas jos veidas šiek tiek pasisuka, kai ji seka kiekvieną narsų šnipą, prasibrovusį iš pasaulio. Būtybė sutelkia valią į kiekvieną tokį atėjūną, norėdama, kad šis nusileistų. Piktdžiugiško linksmumo tvyksnis šmėkšteli jos bruožais, kai silpnas paukštis nesugeba įvykdyti nurodymų."

Iš paslaptinųjų Šešėlių Vartų į mūsų

pasaulį ima smelktis visokia bjaurastis. Kranklys, Valdovė ir Murgenas, pasitelkę juodąją magiją, stengiasi neutralizuoti šį pragaištingą poveikį. Be to, jiems itin knieti sužinoti, kas gi slypi anapus Šešėlių Vartų...

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
379 tomas. Serija įkurta 1990m.

Glen Cook SHE IS THE DARKNESS
New York, TOR, 1998

Copyright © by Glen Cook, 1998

Cover art copyright © Luis Royo, 2006

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

- Taip ir maniau, kad ilgai nelaukęs išroposi iš savo plyšio, - suniurzgė Gluosnis Gulbinas, kai prisidėjau prie Valdovę apsupusio būrio. Jos karininkai žiautarojo bandeles, tuo pat metu klausydamiesi aiškinimų, ką reikėtų padaryti, norint sučiupti Narajaną. - Kai tik pritvinksta koks bjauras, tu, žiū, ir išlendi iš kokios skylės.

Vaikinas mestelėjo man šypsena.

- Tam vyrukui reikėtų įsitaisyti merginą.

- Maniau, jau turi, tik ji šit draugauja su kitu.

- Pas jį ir buvo išsprūdusi praėjusią naktį, ar ne?

- Galbūt. - Dabar, ko gero, man jau aišku, kodėl Kranklys šįryt vos pastovėjo ant kojų.

Tam vyrukui nuotyčiai tiesiog griūva ant galvos vienas paskui kitą.

Valdovė kalbėjo:

- Anksčiau ten pasitaikydavo susidurti su šešėliais, bet Džarvaralas tvirtina, kad pastaruoju metu rūpesčių jie nepridarydavo. Šituose planuose pažymėta, kur turėtume surasti šešėlių audėjus - jei tik norėsime juos rasti. O aš norėsiu. Pirmiausia pašalinsime iš žaidimo

juos, tada mēginsime stverti Apgavikā. A! Murgenas!

- Na žinoma, būtina turējo mane pastebēti, - murmtelējau Vaikinui. Apsidairiau amžinai vi-suresančīų varnų. Šīsyk jū buvo stebētina ne-gausu. Porā, tiesa, pamačiau, bet jos elgēsi taip, lyg būtū nusigērusios iki žemēs graiby-mo.

Valdovē, pasitelkusi kažkokį užkeikimą, ge-rokai pristabdē seseriai tekančios informācijas srautā.

- Tu išsiskiri iš minios, - paaiškino man Gul-binas. - Moterys visada tave pastebi.

Vēl prašneko Valdovē:

- Eikš čionai. Šituos planus man atsiuntē Kranklys. Kā gali apie juos pasakyti?

- Turētū būti patikimi. - Iš tikrujū jie patikimi šimtu procentū - nebent kas nors būtū kā nors iš esmēs pakeitēs per pastarāšias kelias va-landas.

- Bet jie nelabai smulkūs.

Burbt paburbt, burbt paburbt. Iš kailio išsi-nerk, vis tiek nejtiksi.

- Norētum, kad tā vyrukā tau iškasčiau - kad, prisišaukus iš ano pasaulio, galētum iškvosti pati?

Susilaukiau tokio meilingo jos žvilgsnio, kad akimirkai širdis į kulnus nusirito: ims ir tiesiai išdės, kad aš jai miglą pučiu? Vis dėlto ji neabejojo mano žodžiais, tiesiog iš manęs negavo jai įprastos baimės ir pagarbos porcijų. Tuoju atlyžusi, pasakė man:

- Jei neminėsime šešėlių audėjų irštų ir slėptuvės, kurioje nulindęs tūno Singas, čia nepažymėta beveik nieko, ko nebūtume žinoję.

Kaip tik dėl šių paminėtųjų slėptuvių ir liejau prakaitą, moteriške.

- Dar šis tas. Ilgasis Šešėlis, užuot karšęs mums kailį, beveik visą laiką riogso užsisklendęs štai čia, šitame bokšte, įnikęs į galaižin ką, kad ir ką jis ten daro. Staugūno būstas - kažkur čia. Du skraidančius kilimus jis laiko čia, ant plokščio stogo, o dar vieną, visai mažą ir naujutėlaitį, turi pasidėjęs susuktą prie savo lovos.

Valdovė pervėrė mane žvilgsniu. Įdomu, iš kur galėjau sužinoti tai?

Pasakiau jai:

- Nuo pat pirmosios dienos, kai atsikraustė čionai, Staugūnas sergsti savo pasturgalį - numano, kad vieną gražią dieną partneris gali

iškrėsti jam kokią kiaulystę.

- Šit kaip? - burbtelėjo ji. - Ką gi, šito iš Staugūno buvo galima laukti. Ypač jei prisiminsime, kaip Ilgasis Šešėlis gviešėsi pasielgti su ankstesniaisiais bendrininkais. - Ji vėl sutelkė dėmesį į planus. Tačiau supratau, kad liko nepatenkinta. Tiesiog negalėjo būti patenkinta supratusi, kad kas nors žinojo ką nors, ko nežinojo ji.

Valdovė pasimojo artyn Isį, Očibą ir Sindeivą. Su nerų generolais ji sutarė kuo puikiausiai. Jų santykiai su Senioku buvo kur kas labiau įtempti. Kranklys nepasitikėjo jais, nors jie liko su Gvardija net tada, kai Mogaba tapo priešu.

- Kada geriau pradėti: dieną ar naktį?

Očiba, kurį per šitiek metų girdėjau kalbant gal kokius penkis kartus, atsakė:

- Kai atsidursime ten, nebebus svarbu.

- Tiesa. Bet man labiau patiktų diena. Pagalvoju apie poveikį kovinei dvasiai.

- Dienos metas - dabar, - pastebėjo Gulbinas. Tarstelėjau Vaikinui:

- Tam vyrukui pro akis niekas neprasprūsta.

Valdovė dirstelėjo į Gluosnį:

- Norėtum pažiūrėti, kaip ten sugebės veikti tavieji sargybos gvardiečiai?

- Dar ir kaip norėčiau. Bet tai - ne jų darbas.

Jų darbas buvo saugoti prinčą ir princesę, nors jau senokai nė akyse nebuvo matę nei vieno, nei kito.

Tuo pat metu kaip ir man, tokia mintis dingtelėjo į galvą ir visiems kitiems. Visi sužiuro į Gulbiną. Šis išraudo.

- Sindeivai, antruoju renkuosi tave. - Valdovė žingtelėjo į šalį, kad aukštaūgis neras galėtų priėti arčiau brėžinių. Aš rangiausi kaip įmanydamas, kad nors kiek prasibraučiau į priekį. Galiausiai pamačiau: planų rinkinį Valdovė turėjo ne vieną. Bet iš jų tik vieną parengiau aš. Kitą, kiek kitaip išdėstyta, matyt, sudėliojo Valdovės žmonės, remdamiesi tomis žiniomis, kurias Apžvalgoje surinko jos kareiviai.

Karininkas neras valandėlę įdėmiai žvelgė į brėžinius.

- Prieš imdamiesi bet ko kito, turėtume permesti ten šviežių pajėgų.

Jam pritarė Isis:

- Vyrų viduje išbuvo jau ilgai, ir dar kęsdami nuolatinę įtampą.

Valdovė atsakė:

- Sutinku.

Sindeivas pridūrė:

- Siūlau šiai užduočiai skirti daugiau žmonių. Juk kai tik pajudėsime, neliks jokios prasmės apsimitinėti. Argi ne taip?

- Tikriausiai. Nesvarbu, pasiseks ar ne, bet, kai pradėsime veržtis vidun, įdėmių žvilgsnių neišvengsime. O kapitonas mums nė nepaliko kitos išeities, tik skverbtis vidun. Ar ne, Murgenai?

Aš gūžtelėjau pečiais.

- Jis visada leidžia spręsti tam vadui, kuris tuo metu yra įvykio centre. Pati žinai. Jei tik sugebi pakloti svarių argumentų.

- Vadinasi - tikrai taip, kitos išeities neturime. Pernelyg ilgai tempėme laiką vildamiesi, kad kas nors sumąstys įvykdomą būdą išspręsti Ilgojo Šešėlio dilemą.

- Kokią? - paklausiau.

- Ogi tą, kad nužudyti jo nevalia. Juk žinojai tai, ar ne?

Tai - žinojau. Užtat net nenutuokiau, koku būdu jie ketina permesti šviežias pajėgas į Apžvalgą.

Vėl prašneko Sindeivas:

- Pulti reikėtų visomis kryptimis vienu metu. Štai čia ir čia - užgriūsime tujų šešėlių audėjų slėptuves. Čia skverbsimės Apgaviko irštvos

kryptimi. Visu frontu reikėtų šluoti garnizono karius, taip pat - ir aptarnaujantį personalą. Kad nesipainiotų po kojomis.

- Priskaičiuok ir Ilgąjį Šešėlį, - pasiūlė Valdovė. - Ką žinosi, gal ir išdegs.

Aš taip ir likau kažko nesupratęs. Šiaip ar taip, nuo tikslo mus skyrė trisdešimties metrų aukštumo siena. Sutinku, ne tokia švari ir blizganti kaip kadaise, be to, praradusi keletą daliųjų bokštelių, bet nė metru nepažemėjusi. Labai įdomu: kodėl jie kuria planus taip, tarsi jos nė būt nebūtų?

- Bene jau vaikštote kiaurai sienas, ar ką?
- Kai šitaip patogiau - taip, - atsakė Valdovė.
- Šliaušime, - paaiškino Sindeivas.

Pakankamai greitai aš sužinojau kai ką, ką buvau pražiopsojęs, nors klajodamas vaiduokliškajame pasaulyje galėjau pamatyti viską. Nepamačiau - nes nė nežiūrėjau ton pusėn.

57

Jie pasirausė po siena - iškasė tunelį. Kiaurai pačius pamatus. Tokią, atsiprašant, kirmgraužą, ne daugiau. Mano sudėjimo vyrukas ja pralįstų nebent rangydamasis pilvu kaip gyvatė. Žinau, nes tai ir dariau.

Kvailys.

Kodėl sumaniau lįsti ten su kūnu ir krauju? Juk galėjau ramiai keliauti, pasikinkęs Dūmą. Galėjau viską apžiūrėti, išvengdamas klaustrofobijos priepuolio, nenusibalnojęs alkūnių ir kelių, neįsitaisęs vieno kito guzo kaktoje, kur kulnų spyriais pavaišina kitas toks pat juokdarys, rėpliojęs pirm manęs. Nebūtų reikėję skverbtis per bezdalų ir baimės kvapus, kurių gausiai prileido šimtas nuokvakų vegetarų, šliaužiančių landa priešais mane ir keliančių tokį triukšmą, kad net numirėlį pažadintų.

Kažin, kur prašapo Šešėlių Šeimininko vyrukai? Kol mes čia žvangame lyg užsakyti, jie turėtų galėti kardus pasikikendami. Atrodė, kad popiečio užkandai šiandien tikrai galės pasitiekti talių.

Tunelį pavyko išsirausti išradingai, ne visai pagal paskirtį panaudojus ugnies kamuolius svaidančius Valdovės žaisliukus. Urvo sienos kai kur dar net nebuvo atvėsusios. Landa buvo naujut naujutėlė. Vis dėlto, kai prirėpliojau angą kitoje pusėje, išvydau tik gaują nukvakusių taljiečių, kurie gerokai per ilgai pratūnojo tvirtovės viduje. Kaip kažin ką, jiems jau atrodė, kad išvydo rojus kraštelį, tik kelią tenai buvo užkimšę tuntas šiknių, tokių kaip aš.

Aš šliaužiau paskutinis savojoje virtinėje. Šimtas pirmas. Kai tik išsirangiau iš skylės, pirmasis iš paleidžiamų vyrų nedelsdamas nėrė į ją ir dingo sienos gilumoje.

Tačiau kiekvienai vidun pralindusiai šimtainei teko tik po dvidešimt atleidžiamųjų. Tie būreliai po dvidešimt žmonių buvo nusiteikę netgi labai entuziastingai. Tik niekas taip ir neišgirdo iš viršaus sklindant žvangėjimo.

Očiba, Isis ir Sindeivas ėmėsi rinktis grupes, kurias turėjo vestis trempti Ilgojo Šešėlio parankinių. Sindeivas visuomet elgėsi su manim labai padoriai, netgi tais laikais, kai dar priklausė Mogabos būriui. Vis dėlto dabar jam jau magėjo pakeisti požiūrį.

- Gal norėtum vadovauti puolimo grupei, vėliavnešy?

- Ar tik nebūsi supainiojęs manęs su kuo nors, kas mano esąs didvyris?

- Jeigu sučiuptum Narajaną Singą, turbūt gerokai iškiltum kai kieno akyse.

- Man visiškai nekneti iškilti to kai kieno akyse. Kalbink Vaikiną arba Gulbiną.

Sindeivas sukikeno.

- Jų čia nepamatysi.

- O kodėl?

- Jie - ne Gvardijos nariai. Valdovė niekad nepasitikės jais tiek, kad kištų į ankštą erdvę tarp kūjo ir priekalo.

Labai įdomu. Vadinasi, šitais nerais ji pasitiki pakankamai.

Kranklys - ne. Šimtu procentų jais nepasitikės. Niekad.

Sindeivas permatė mane kiaurai. Nusišypsojo.

- Čia - ganėtinai ankšta.

- Tataigi. Bet aš vis tiek nesiveržiu į didvyrius. Tiesiog atslinkau iš paskos, kad galėčiau viską stebėti, o paskui - aprašyti.

- Sindai, - šūktelėjo Isis. - Metas judintis. Garnizono vyrukai jau suuodė, kad kažkas vyksta.

Šešėliečiai sukrito kur kas vėliau, nei tikėjau. Sindeivas ir jo gauja buvo kur kas mitresni. Kaip tarę, taip ir padarė - tučtuoju: trimis grupėmis pradėjo antpuolį, lyg niekur nieko šmirinėdami koridoriais, nors iki šiol į Apžvalgą nė vienas iš jų nebuvo net kojos įkėlęs.

Apžvalgos žarnos - šiek tiek kas kita, nei baltumu spindinti išorinė grožybė....